

Entrevista a Mercè Pons, actriu

“Morir d'amor és preciós”

Mercè Pons assaja un assaig: *Tot assajant 'Dom Juan'*, l'obra de Molière, de la mà de Josep M. Flotats. L'estrena serà al Poliorama de Barcelona, a mitjan març. Als 26 anys, la 'filla' de *Quico el progre* tasta la maduresa. Si més no, artística. Tot esperant Ofèlia.

El 91, actriu revelació de l'any; el 92, el premi Ciutat de Barcelona d'Interpretació, i el 93, ¿què?

—No ho sé, perquè, l'any passat, de cinema, no en vaig fer. Al contrari, ara faig de jurat d'aquell mateix premi. I el 93..., fer teatre..., projectes... Els premis mai no són projectes.

—¿Li molesta que donin més popularitat cinc minuts de *Quico el progre* que no tantes hores d'escenari?

—Mira, com que ja saps que és així, ni t'ho plantejes. És una regla de tres. Es a dir, pots estar durant una temporada llarguíssima omplint cada dia un teatre i mai no arribes al mateix nombre d'espectadors que sortint un dia a la tele. I no creguis, el paper que faig a la sèrie no és que m'hagi donat gaire popularitat, perquè el personatge és petit. I em penso que és millor així, perquè aquest és un dels inconvenients de ser popular: és molt molest. Si alguna cosa no et dona el teatre és popularitat. No vol dir que et tanquis, però la teva feina es redueix als espectadors.

—Va deixar els estudis de disseny gràfic pel teatre. Als 19 anys, ¿què fa que es prengui una decisió així?

—Home, doncs, el primer contracte professional. Llavors, estudiava matí i tarda i sabia que havia de venir a viure a Barcelona. Vaig parlar amb els professors per poder tornar, si de cas la cosa sortia malament, i em van dir que endavant. I va passar a l'inrevés: el projecte no es va fer; em vaig quedar sense res.

—¿Què va passar?

—Era, justament, un projecte amb la Companyia Flotats, dirigit pel Pep Cruz. Dos dies abans de començar els assajos em vaig assabentar que s'havia anul·lat.

—¿Li va costar prendre aquella decisió?

—Sí, moltíssim, perquè justament en el camp del disseny tenia un parell d'ofertes per a començar a treballar; res de l'altre món, una mica rebentat, però que quan tens 19 et ve de gust... ¿Saps allò que ja

has trobat una mica el que faràs i de cop i volta et surt una altra opció? I el teatre, el vivia diferent del disseny i després, un cop passat el primer fracàs, vaig pensar: “Ara vaig fins al final”... i em va sortir bé.

—¿És un gran esforç per a una noia d'Arenys de Mar anar a viure a Barcelona?

—Sí. Encara no ho he superat. La ciutat és la ciutat i és un obstacle per a mi; per això, sempre que puc me'n vaig.

—¿Què s'estima més, fer d'adolescent o de noia madura?

—Ara, de noia més madura. Ja n'he fet molt d'adolescent... i m'ho passo molt bé, però de noia madura només n'he fet una, i ara que ho he provat, m'atreu més; però no m'ho deixaran fer, ja ho sé... Encara que en el *Dom Juan*, faig una mica totes dues coses: l'actriu alumna que assaja un personatge més adult que no pas ella.

—¿Per què no li ho deixaran fer?

—No ho sé, em sembla que encara no em toca...

—¿S'hi considera, madura?

—Sí, és clar. Però hi ha una qüestió de físic, de manera de fer, que mentre donis per a fer papers més juvenets, doncs, te'ls ofereixen i els fas. No és res més que això. I per a fer de dona més madura agafen un altre tipus de físic.

—¿Què va pensar quan Josep M. Flotats la va escollir?

—Em va sorprendre moltíssim, entre altres coses, perquè és un projecte antic i, aquest personatge, l'havia d'interpretar una actriu més gran que jo; i d'altra banda, descobrir que és un paper que, per edat, puc fer. Que Josep M. Flotats et cridi sempre és un salt i alhora una sorpresa molt gratificant.

—¿És el seu salt més important?

—Bé, hi compten moltes coses: el prestigi de la companyia... Treballar al Poliorama és treballar al Poliorama. També és un risc, perquè si hi ha una errada, la caiguda és més grossa, evidentment.

—*¿Com és el món d'aquesta professió?*

—És difícil de definir. Hi ha de tot i en general... trobo que és molt fascinant. És una de les arts més completes, i si ho mires minuciosament, és un món molt especial.

—*¿Què vol dir especial?*

—Que els actors són gent especial. Treballem amb la nostra pròpia sensibilitat, donem la cara i això et fa d'una manera de ser... no sé si diferent. Bé, també hi ha enveges i gent que ho donaria tot per triomfar, però hi ha gent que és una despeceguera total d'energia i de sentiments, tan maca...

—*Vaja, que es pot enamorar quinze vegades cada dia...*

—Home, sí, també passen aquestes coses. Sí, té fama de ser un món on tothom es barreja molt, però això ho porta el fet de treballar amb coses tan nostres.

—*S'hi troba a pler, és evident.*

—Sí, molt, molt, moltíssim. Vaig tenir una època en què em vaig espantar una mica i em vaig dir: "Ui, on m'he ficat".

—*¿Per què?*

—Perquè ets jove, comences, no coneixes ningú i vas amb peus de plom.

—*¿Què té de positiu i què de negatiu?*

—Depèn de com t'ho miris. L'aspecte

que trobo més negatiu és el material. I cap més. La resta, encara que hi hagi, a vegades, *mal rotllo*, és positiu.

—*¿Però viu de la professió?*

—Sí, fa temps, i ara es pot dir queestic bé, però he passat moments...

—*¿Quan la vanitat es converteix en una força absolutament incontrolable?*

—Hi ha un moment, cada dia, durant la funció en directe... No sé si és vanitat... No cal que el teatre sigui ple, ho pots viure amb deu persones de públic. Es produeix més quan veus que ho viuen amb tu que quan simplement observen.

—*¿Què és més fàcil, riure o plorar?*

—Per a mi, riure.

—*¿És difícil plorar davant una càmera?*

—Sí, ho és, però no és un problema dels actors, sinó de com es plantegen les escenes i de com es roda el cinema. Si a un actor, li has tallat deu cops una escena, és molt difícil fer-lo plorar... No hi ha continuïtat. En teatre assages mesos i vius un procés pel qual et prepares dues hores abans. Però, en cinema, que arribes i et poses a rodar, molts cops sense haver assajat, quan et diuen "¡Acció!", se suposa que ja has d'estar plorant. I si els directors no estan capacitats per a dirigir actors encara és pitjor. Fixa't com en cinema no veus quasi mai el procés de plorar en primer pla; fan un tall, col·loquen les llàgrimes, giren i ja plora.

—*¿Costa molt desprendre's d'un personatge?*

—No, encara que no és instantani. Sempre en queda alguna cosa. De tots.

—*Ha dit que li agradaria d'interpretar l'Ofèlia de Hamlet, ¿per què?*

—Perquè es mor d'amor i això ho trobo ¡tan maco! Em sembla que és un personatge carregat de sensibilitat, està absolutament enamorada i interpretar això és molt difícil, perquè és com un amor real, de veritat, sense interessos... és amor pur. I no se n'escriuen gaires, de personatges així. Tampoc no s'acosta gaire a la realitat, és poc creïble, però jugues amb això i ho trobo preciós.

—*¿Què pensa al camerino, abans de sortir?*

—És molt íntim, això.

—*Es curiositat.*

—Ho entenc, és la teva feina. Penso moltes coses, però, sobretot, miro de pensar com pensa el personatge; és molt important no entrar mai en fred. A vegades, molt abans, faig algun escalfament de veu i quan ja ets darrere la cortina, doncs... ¡ja hi ets!

Joan Marí

